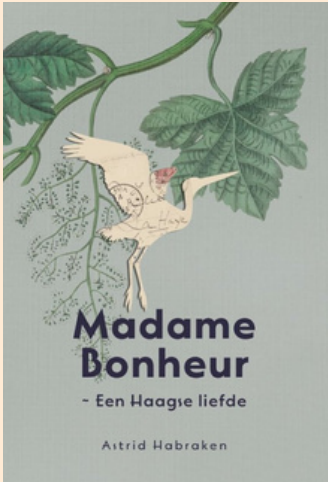


Juryrapport

Beste boek



Astrid Habraken – Madame Bonheur

Ja, wat kan ik zeggen van deze roman. Alles klopt. Van pagina 1 tot het einde bleef ik geboeid. Wie is die Madame Bonheur die elke zomer dezelfde twee weken verblijft in het Haagse hotel. Ze bouwt daardoor een relatie op met het personeel van het hotel. Als receptioniste Claire haar dood in haar hotelkamer aantreft, blijkt dat niemand haar echt kent.

Claire gaat op onderzoek uit; haar leven kan wel wat spanning gebruiken. Stukje bij beetje wordt het leven van Madame Bonheur ontrafeld. Van Den Haag reizen we naar Frankrijk om daar te landen tussen de druivenranken, we gaan door naar het klooster. Een heldere schrijfstijl, leest gemakkelijk en zeer toegankelijk. Het voelde alsof ik deel uitmaakte van het verhaal, direct vanaf het begin. Je leest boeken die je dichtklapt en zegt mooi boek. Een half jaar na het lezen weet je nog nauwelijks waar het verhaal over ging. Dit boek blijft bij je. Af en toe duikt Madame Bonheur weer op in mijn gedachten. Voor mij is het een verhaal over hoop en rotsvast vertrouwen.



Xander Jongejan - Sal

Sal is een oude man die zich in klinkende, beeldende zinnen aan de lezer openbaart. Een mens als een vergeeld cryptogram dat door de lezer langzaam opgelost wordt. Er gebeurt vrij weinig, zeker aan het begin, en toch gebeurt er heel erg veel. Een personage zo neerzetten dat je als lezer al geïntrigeerd bent door zijn dagelijks leven, door zijn gang naar het toilet en zijn getob met zijn huishoudsters, is heel erg knap.

Daarnaast weet Xander Jongejan de andere personages net zo mooi tot leven te brengen – een eervolle vermelding voor zijn bovenburen, die zwijgend in het boek aanwezig zijn en toch door de lezer in al hun tragiek gezien worden.

Naarmate het boek vordert los je langzaam de cryptogram die 'Sal' heet op, maar nergens wordt het expliciet. Xander Jongejan heeft het principe van 'show, don't tell' als geen ander begrepen en laat het verhaal dat achter het verhaal schuilt geduldig zichtbaar worden.

Eenmaal aanbeland in de finale, voel je tot in je tenen met welke duivels Sal zijn leven lang gedanst heeft en kun je niet anders dan meeleven.



Josine Pieters - Monte di Neve

Wat een debuut! De lezer waant zich direct in de Italiaanse Alpen waar Eva, nadat haar relatie verbroken is, een zomer aan het werk gaat in een rifugio. Al is die naam misschien te veel eer voor de krakkemikkige berghut op de Monte di Neve.

Eva maakt al gauw een bijzondere verbinding met Julia, de slimme dochter van de norse berghuteigenaar. De innerlijke en uiterlijke kenmerken, ook van de andere personages, worden goed uitgediept zonder in te veel uitleg te vervallen. De krakkemikkigheid van de berghut lijkt hierbij symbool te staan voor meerdere personages.

Gedurende het verhaal bevrijdt Eva zich van haar oude overtuigingen en kan zij daardoor het antwoord vinden op de vraag wat er met de moeder van Julia, de slimme dochter van de norse eigenaar van de berghut, is gebeurd.

Het boek is stijlvast en beeldend geschreven. Voeg daar de relatief korte hoofdstukken aan toe en je blijft nieuwsgierig doorlezen. Dat Josine Pieters aan het einde de clichés wist te omzeilen, vinden wij een enorme plus.